

ZUŠ Kulturní léto LDO 21.6.2021

Učte se texty a básně na Kulturní léto. Každý najde svůj text na zvláštní stránce níže v dokumentu.

Malé děti – páteční skupina:

Všechny děti si zopakují svůj kousek básně Já bych chtěl hrát na piáno.

Karolína Doleželová – přednes vlastní básně dle svého výběru.

Monika Požárová – J.V.Sládek – Macek

Anna Požárová – M. Kratochvíl – Nejkrásnější pes

Agáta Kubátová – J. Havel – Jak sportujeme

Karolína Veličková – E. Petiška – Jak se kluci neuměli spočítat

Bernard Kazda – J. Dědek - Slon

Velké děti – pondělní skupina:

Kromě básně z přílohy si každý do první společné prezenční hodiny nachystá z paměti přednes jedné i třeba kratší básně v angličtině a přinese její text.

Jan Dvořáček – připraví si z paměti vybranou ukázkou z Forresta Gumpa, neprodleně mi ji zašle a dne 22.2. v 17.00 mi ji převypráví do telefonu na naší společné skupině. Dále bude recitovat báseň - J. Žáček – Na svatýho Dyndy

Matyáš Babák – P. Šrut - Lichožrout

Štěpán Vejmělek – J. Žáček – Dar touhy

Leona Kněbortová – A. Malínská – Proč maminka Adámka nechce

Sofie Němcová – J. Žáček – Blues o toulavém kotěti

Josef Václav Sládek

Macek

**Macek lezl ze vrátek, roztrhal si kabátek,
máma mu ho vyspravila, chodil zas jak ve svátek.**

**Macku, Macku ušatý, kožich máš až na paty,
pyšně sobě vykračuješ mezi všemi koťaty.**

**Macku, Macku, Macíčku, vzhůru nosíš lavičku,
však ty bys jinak vhodil, kdybys neměl matičku.**

Miloš Kratochvíl

Nejkrásnější pes

„Jezevčíku,“ ptal se pudl, „pročpak jsi tak dlouhý?

Proč máš tělo jako roura za vsí na dně strouhy?“

„Byl jsem ze všech nejkrásnější už když jsem byl malý.

Vás si lidi nevěšili a o mě se prali.

Při téhle tahanci největších psích fandů

mě natáhli o půl metru jako starou kšandu.“

„Ubožáku,“ vzdych pudl, „jistě ti to vadí...“

„Už ne. Pes je přece šťastný, když ho někdo hladí.

A já s tím svým dlouhým tělem

jsem na tom teď úžasně.

Vždyť mě klidně může hladit

sedm lidí současně!“

Jiří Havel

Jak sportujeme

Přemek plave v gramatice,

Dana bruslí při matice.

Tomáš zase u tabule

schytá skoro všechny kule.

Eliška si ráda šplhne,

když to nejde, rychle zdrhne.

Její sestra Kateřina

je přece jen trochu jiná,

což vám každý dosvědčí –

skáče druhým do řeči.

Jak je vidět, sport nás baví,

je to vzácný dar,

který vždycky slouží zdraví.

Takže, sportu zdar!

Eduard Petiška

Jak se kluci neuměli spočítat

Sedm kluků ze vsi se šlo koupat. Nebyli snad docela malí, chodili muž do první třídy a počítat už také trochu dovedli. Vedl je Frantík. Stříkali na sebe, zkoušeli plavat, křičeli a prskali.

Najednou se však Frantík rozhlédne, zvedne prst a začne kluky počítat:

„Jeden, dva, tři...“ a napočítá jich rovných šest.

„Kluci!“ křičí, „někdo se nám utopil. K řece nás šlo sedm a teď je nás tu jen šest.“

Chlapci se polekali a rychle se začali přepočítávat.

„Je nás jen šest!“ křičeli jeden přes druhého a hned šťárali v řece. Píchali do vody prutem a větvemi, potápěli se a houkali, ale nic jim to nebylo platné.

„To je neštěstí,“ bědovali všichni, „určitě se někdo z nás utopil.“

Po břehu šel rybář, slyšel ten nářek a povídal:

„Kutěpára, co je to tady za rámus?“

„Když nám se někdo utopil,“ vzlykal Frantík, a my nevíme kdo. Sedm se nás šlo koupat a teď jsme se spočítali a je nás šest.

„Víte co? Posadte se všichni do písku a pak spočítejte důlky.“

Chlapci rybáře poslechli a sedli si do písku. Frantík pak spočítal důlky. Bylo jich opravdu sedm.

Jiří Dědek

Slon

**Mně se nejvíc líbí slon,
chtěl bych mít nos jako on.
Nosil bych ho omotaný kolem těla,
celá naše třída by mi záviděla.**

**Prostě bych se jednou rád stal slonem,
jenomže to nepůjde tak honem.
Nebude to lehké, já to vím,
pro začátek aspoň hodně jím!**

Jiří Žáček

Na svatého Dyndy

Jaké bude počasí?

Milí posluchači,

připravte se na frontální poruchu!

Nebude-li pršet,

přijde po suchu.

Nebude-li hezky,

bude proměnlivo.

Radši sed'te doma, načněte si pivo (děti ovšem limonádu).

Nebude-li vedro,

může být i mráz.

Cože?

Že to motám?

Ale prosím vás!

Počasí je mrška,

milí posluchači –

dělá si z nás švandu!

Zeptejte se radši

těch, co mají revma –

ti vám povědí,

jestli bude bouřka

nebo náledí.

A tím dělám tečku

za předpovědí.

Pavel Šrut

Lichožrout

Lichožrout mé ségry Božky
je labužník na ponožky.

Přišel k nám už předloni

a nic mu tak nevoní

jak ponožky její.

Vážně!

Nic jiného nejl.

Jenom jednou za totáče

spořádal i punčocháče

od tetičky z Francie.

(Chudinka už nežije.)

Ach, to bylo pláče

pro ty punčocháče!

Prohledala každý kout

a ten prevít Lichožrout

v koši prádla seděl zticha

a počítal: sudá, lichá...

Lichožrout mé ségry Božky

(tlusté břicho, žádné nožky)

z párů dělá licháče.

Pět ponožek ke sváče,

nejmíň sedm k večeri,

pak vyklouzne ze dveří

a hurá zas k sousedům!

V noci projde celý dům,

vynechá jen pana Krohu.

A proč právě pana Krohu?

Vám to klidně říci mohu:

on má jenom jednu nohu.

Jiří Žáček

Dar touhy

Bůh stvořil člověka a zálibně si ho prohlížel. V tom se objevil ďábel, odkašlal si a pochvalně pronesl:

„Roztomilý majstrštyk, Hospodine. Ale něco mu přece jenom chybí. Bloumá od ničeho k ničemu, nic ho nenadchne, nic ho nevzruší...Probud' v člověku touhu, pak bude dokonalý!“

„Ano, touhu,“ zaradoval se Bůh, „aby mohl toužit po kráse, po lásce, po pravdě a spravedlnosti...“

A Bůh v člověku probudil touhu.

„Bravo,“ zatleskal ďábel a v duchu si blahopřál. Dobře věděl, že touha je bezbřehá a že člověk bude toužit nejen po kráse, lásce, pravdě a spravedlnosti, ale i po slávě, hříchu, po moci, po mamonu a po pomstě. Věděl, že od té chvíle už nemusí hnout ani prstem, neboť stejně jako ráj i spolehlivě fungující peklo si stvoří lidé sami.

Alena Malínská

Proč maminka Adámka nechce

Maminka stojí u kamen a vaří. Copak to asi je? Tolik to voní! Adámek jde k mamince a říká: „Dej mi jíst, mám veliký hlad!“ Ale co to? Maminka se na Adámka ani nepodívá...

„Dej mi jíst, mám veliký hlad! Chci jíst,“ křičí Adámek. Maminka se otočí a přísně povídá: „Kdo to tady křičí? To ty, kluku? Jdi pryč. Já tě neznám.“ A zavřela za Adámkem dveře. Adámek se dal do pláče. Tatínek slyšel veliký pláč. Přišel k Adámkovi a ptal se: „Proč pláčeš, Adámku? Co se ti stalo?“

„Maminka mě nechce. Říká, že mě nezná. Říkal jsem: Dej mi jíst! A maminka mě poslala pryč.“

Tatínek se diví. „Ale proč? Proč tě maminka nechce? Počkej! Už vím. Neřekl jsi jedno slovíčko. Copak se mamince říká: Chci jíst? Proto tě maminka nechce.“

Adámek se diví: „Jedno slovíčko?“ Chvilí přemýšlí. „Už to mám!“ Adámek běží do kuchyně jako vítr. „Prosím, maminko, prosím tě, dej mi jíst!“

Maminka se usmála: „Vida, tohle je náš Adámek. Hned jsem tě poznala. Tu máš koláč.“

Určitě už všichni dobře víte, jaké slovíčko Adámek zapomněl mamince říct a proč se na něj zlobila.

Jiří Žáček

Blues o toulavým kotěti

Ztracený malý zatoulaný kotě
vybralo si tě za tátu,
prolezlo k tobě tajnou dírou v plotě,
chce pohladit a mňouká tu.
Strakatý kotě rozježený mrazem
kurážně šplhá do výšek,
a přitom taky občas žuchne na zem
a zasviní si kožíšek.
Když už tě poctí rolí otce s matí,
tak po něm nehaž kamení.
Stokrát ho vyžeň, stokrát se ti vrátí
jak osudový znamení.
Naučí tě žít vesele a hravě,
budeš mít dárek pro děti.
pochytá myši, co ti straší v hlavě,
dej šanci tomu kotěti!